

*LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ***Saját táv**

*Csodálkozásnak semmi helye nincs itt:
harminc éve írom a számadást.
A három v-ből elmarad a „vincit”,
és kíváncsian várom a hatást,
sőt, izgulok, nehogy hisztériába
forduljon át a „Harminc év hiába”.*

*Szégyentelenül hosszú haladékot
sikerült túlélnem már eddig is.
Kiporciózom most a maradékot,
s nem érdekel, hány százaléka giccs:
eddig sem állt meg tőle az eszem,
ezután pedig ostyaként eszem.*

*Nem lesz belőlem énekes halott,
nem érdekel a túlvilági díszlet.
A gyávaságból színjeles vagyok,
hiszem és vallom, hogy semmi sem ízlett
még annyira, mint egy utolsó korty bor
a kicsorbult peremű poharamból.*

*Már ott a célszalag a láthatáron,
és alig néhány kör van hátra még,
de kiderült: nem bírnam hosszútávon.
Harminc év edzés erre volt elég.
A pálya vége most sem érdekel –
és mégis jó, hogy véget ér, ha kell...*

Mene, tekel...

*...Egy éve bámulom a falakat,
de nem tudom, hogy vajon mit csinálnék,
ha tényleg meg is látnám azokat
a jeleket, hogyha egy furcsa árnyék
jelenne meg a tévé és a polc
között, ahol egy fényes faldarab
úgy reggel 8-tól, mondjuk, este 8-
ig még borús időben is akad...*

*Ma már egy porszem is idegesít,
mert ki tudja, hogy miről értesít,
és tévét nézve hátha félreértem –*

*még jó, hogy tudok majd nem binni annak,
legfennebb annyit, hogy nem ezt reméltem:
zárójelentést én írok magamnak.*

